

Тогава папата заповѣдалъ да проповѣдате Третий крѣстоносний походъ, и тоя пѣть излѣзли троица най-силни и прочути европейски царие. Най-напрѣдъ се повдигналъ отъ Германия Фридрихъ Барбаруса; нѣ както знаемъ, наскоро откакъ стигналъ въ Мала Азия той се удавилъ кога да прѣминова една рѣка (1190), та войска та му повече то се върнала назадъ. Подиръ него отишли кралете ти французский Филипъ Августъ и английский Ричардъ Львово Сръдце (така го прѣкарвали, заштото билъ много лютъ). Два та крале, които до тогава били много приятели, скарали се оште по пѣть тѣ, и то въ Сицилия. Тамъ между друго то Ричардъ, който се голѣмилъ съ голѣмо то си юначество, билъ хвърленъ на земя та въ бореніе то съ единъ французский рицаръ, и оттогава той велъ да мрази страшно Французи ти.

Най-напрѣдъ Филипъ Августъ стигналъ въ Палестина, и се присѣдинилъ на Иерусалимский краль (Хвида Лузиняна), който обетѣнялъ край-морский градъ Птолемаида или Акра. Между това Ричардъ въ пѣтованіе то се заловилъ съ покоряваніе то на островъ Кипръ, заробилъ кипрский владѣтель Исаака Комнена и го турили въ сребрни вериги. Послѣ той стигналъ камъ Птолемаида, и тогава градъ тѣ се принудилъ да се прѣдаде. Нѣ тамъ пакъ се породили крамоли между Филипа и Ричарда. Французский краль наскоро се върналъ назадъ, а Ричардъ продължавалъ война та съ Саладина.

Ричардъ Львово Сръдце. Въ това врѣме ослабѣла вече умраза та между християне ти и Сарацини ти (мусулмане ти се наричали Сарацини отъ име то на Авраамова та жена Сара); противници ти се сближили и навикнали да почитатъ помежду си юначество то. Между Саладина и християнски ти войводи се размѣнявали различни дарове. Нѣ война та както напрѣдъ си била твърдѣ упорита и